

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Ο ΝΟΥΜΑΣ

Γελοιογραφία Δ. Γαλάνη

—'Εκεί ποῦ ὁ σύζυγος προσκόπτεται, ὁ ἐραστής ἐπιτυχά-
νει. Καὶ τοῦτο διότι
ὁ ἐραστής ὑπακούει
εἰς ὅλας τὰς ἰδιο-
τροπίας μιᾶς γυναι-
κὸς κ' ἐπειδὴ ὁ ἐρα-
στὴς δὲν εἶνε ποτὲ
ἀγενὴς ἀπέναντι τῆς
ἐρωμένης του, θὰ
μεταχειρισθῇ, γιὰ νὰ
τῆς ἀρέσῃ, τρόπους
τοὺς ὁποίους ἀπο-
στρέφεται ὁ σύζυ-
γος!...

Καὶ μὲ τὴν ἀλή-
θειαν αὐτὴν τοῦ Βαλ-
ζάκ, τὴν ἀγρίαν ἀ-
λήθειαν, ἀρχισεν ὁ
κ. 'Ιερεμίας, μὲ τὴν
συνήθη παραδοξολο-
γίαν του, νὰ θίγῃ ἓνα
ζήτημα, ἐπὶ τοῦ ὁ-
ποίου ὠργίσαν ὅλ'
οἱ αἰῶνες, χωρὶς νὰ
κατορθώσουν νὰ τὸ
λύσουν, οὔτε νὰ τὸ
μετακινήσουν κἀν
ἀπὸ τὴν θέσιν του.

— Γίνου ἐραστής
τῆς συζύγου σου, γιὰ
νὰ τῆς ἀρέσῃς. Μ'
ἐννοεῖς; Γίνου ἐρα-
στὴς τῆς!... Προσπά-
θησε νὰ μὴ βλέπῃ
σὲ σένα τὸν ἀνθρω-
πον, τὸν ὁποῖον ὁ

ποχρεωτικῶς ἀνέχεται, ἀλλὰ τὸν ἀνθρω-
πον τὸν ὁποῖον θέλει. Κάνε ὅλα τὰ γοῦστα
τῆς, θαύμαζε ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας τῆς καὶ
θὰ τὴν ἔχῃς πάντοτε δικήν σου. Δύσκολον
πράγμα, θὰ μοῦ πῆς. Δύσκολον, τ' ὁμολογῶ
κ' ἐγώ, ἀλλ' ἀπαραίτητον! Κάποτε ἀκουσα—
μὴν ἐρωτᾷς οὔτε τόπον, οὔτε χρόνον—μιὰ γυ-
ναῖκα νὰ λέγῃ, μὲ ὅλην τὴν ἀγγελικὴν ἀφέ-
λειαν, στὸν σύζυγόν τῆς:

—«Εἶνε τώρα κάμποσος καιρὸς ποῦ σ' ἀγαπῶ
τρελλά, ποῦ σ' ἀγαπῶ σὰν ἐρωμένην μου.

—«Σὰν ἐρωμένην σου; ἐρώτησεν ἐκπληκτος
ὁ δυστυχὴς

— «Σὰν ἐρωμένην μου, ναί, σὰν ἐρωμένην
μου! Δὲν μὲ πιστεύεις;..»

— Καὶ ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν ἐψεύδετο, ἔλεγε
τὴν ἀλήθειαν — τοῦ ἀπεκάλυπτε, μὲ τὰ λόγια
τῆς τὰ φωτεινά, τὴν γυναῖκα, τὴν αἰωνίαν γυ-
ναῖκα, τὴν ὁποῖαν ὁ δυστυχὴς δὲν εἶχε κατορ-
θῶσει νὰ ἰδῇ καὶ νὰ γνωρίσῃ ἕως τὴν στιγμὴν
ἐκείνην. Θὰ σοῦ διηγηθῶ καὶ κατὰ ἄλλο, μίαν
χαριτωμένην σκηνὴν, γιὰ νὰ σ' ἀνοίξω τὰ μά-
τια σου περισσότερον; Εἶχα ἓναν φίλον—Θεὸς
σχωρὲς' τον!—ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν κακὴν συνή-
θειαν νὰ σπαρτάρῃ ἀπὸ τὰ γέλοια, ὅταν τὸ ὤ-
ρατον ἀλλ' ὑστερικώτατον ἡμισὺ του τοῦ ἔλεγε

πῶς εἶνε ἀπίστος, πῶς περιμένει νὰ πεθάνῃ
αὐτὴ γιὰ νὰ πάρῃ ἄλλην. Τὰ γέλοια του τὴν
ἐβασάνιζαν καὶ τὰ παράπονά τῆς καθίσταντο
μέρα μὲ τὴν ἡμέρα βιαιότερα. Ἐπὶ τέλους ὁ
ἡλίθιος ἐννοίωσε, ἂν καὶ ἀργά, τί ἔπρεπε νὰ
κάνῃ γιὰ νὰ παλλαγῇ ἀπὸ τὴ γκρίνια τῆς.

—«Σοῦ ὀρκίζομαι, τῆς λέει σοβαρώτατα ἓνα
πρωτῇ, πῶς δὲν θὰ πάρω ἄλλην!..

—«Τ' ὀρκίζομαι; Σὺ;

—«Ναί! Τ' ὀρκίζομαι τὴν ζωὴν σου! Πέ-
θανε σὺ καὶ δὲν παίρνω ἄλλην. Σοῦ τ' ὀρκίζο-
μαι κι' ἄλλην μιὰ φερά, χίλιες φορὲς, ἂν θέλῃς,
σοῦ τ' ὀρκίζομαι!..»

— Ἡ γυναῖκά του τὸν ἐνηγκαλίσθη τρυφερώ-
τατα. Ὁ κολακευθεὶς, ὁ θριαμβεύσας ἐγωισμὸς
τῆς, δὲν τὴν ἀφῆσε νὰ διακρίνῃ τὸν θηριώδη
σαρκασμὸν ποῦ ἐκρυπταν οἱ λόγοι του. Αὐτὴ
'νε ἡ γυναῖκα. Εὐτυχισμένοι ὁδοὶ τὴν παίρνουν
γιὰ τέτοιαν ποῦ εἶνε. Καὶ ἂν τὴν ἐπαιρναν
ὅλοι ἔτσι, καὶ ἂν δὲν ζητοῦσαν οἱ περισσότεροι
— τί λέω οἱ περισσότεροι; — ὅλοι σχεδόν, ἐκτὸς
ἐλαχίστων καὶ σπανιωτάτων ἐξαιρέσεων, ἀπὸ
τὴν γυναῖκα περισσότερα ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ ἡμ-
πορεῖ νὰ δώσῃ, ἔν δὲν ζητοῦσαν ἀπ' αὐτὴν
νάρκνησιν τὴν φύσιν τῆς, τὰ νεῦρά τῆς, τὴν κου-
φότητά τῆς, νὰ γίνῃ ἄνδρας, μ' ἄλλους λόγους,
κι' αὐτὴ, ὁ κόσμος θὰ ἦτο εὐτυχέστερος, αἱ
ἀπιστίαι σπανιώτεροι καὶ τὰ διαζύγια, κατὰ
φυσικὸν λόγον, ὀλιγώτερα!...

Καὶ ὁ κ. 'Ιερεμίας ἐκλείσε τοὺς λόγους του
μὲ τὸν ἐξῆς ἀφορισμὸν:

— Πάρε τὴν γυναῖκα, ὡς γυναῖκα, καὶ μὴ ζη-
τῆς περισσότερα ἀπ' αὐτήν. Εἶσαι νυμφευμέ-
νος; Προσπάθησε νὰ γίνῃς ἐραστής τῆς συζύ-
γου σου! Δὲν τὸ κατορθώνεις; Τότε, φιλαράκο
μου, ἀφῆσέ την νὰ βρῇ ἄλλον ἐραστὴν καὶ φρόν-
τισε καὶ σὺ νὰ βρῇς ἄλλην ποῦ νὰ τὴν ἐμ-
πνέῃς περισσότερον, ποῦ νὰ βλέπῃ σὲ σένα τὸν
ἐραστὴν τῆς, τὸν ἀπαραίτητον γιὰ κάθε γυ-
ναῖκα!...

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΠΑΙΔ'ΚΑ ΕΠΙΤΑΦΙΑ

(Κατὰ τὸν Β. Οὐγκώ).

I

Τὴν τύχην σου, μικρό μου, πῶς ζηλεύω!
Σὲ ποθῶ ποῦ σ' ἀράξε λιμάνι.
Πές μου λοιπόν, ταχιά γιὰ νὰ κερδίσῃς
Τοῦ τάφου τὴν γαλήνην τί ἔχεις κάνει;

II

Πέτα μὲ χαρά, γλυκὸ ἀγγελουῖδι,
Τ' οὐρανοῦ, ὁ τάφος σου, εἶνε θύρα.
Ὡ! δὲν θὰ δοκιμάσῃς τί φάρμάκῃα
Πικρὰ τὸν ἀνθρώπο ποτιζ' ἡ μοῖρα.

III

Μονάκριβο παιδί ἡ μάνα κλαίει,
Καὶ 'ς τὸ κλαδί τ' ἀπὸν τραγουδάει.
Κεῖνθα θαμμένον τὸ θαρρεῖ τ' ἀπὸν
Ξέρει 'ς τὸν Οὐρανὸ πῶς φτερουγάει

Δ. ΓΙΓΑΝΤΕΣ

